

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Нови пазар, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВИ ПАЗАР, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Галина Николова

при участието на секретаря Д. В. Славова
като разгледа докладваното от Галина Николова Гражданско дело №
20233620100616 по описа за 2023 година

**Производството по делото е по предявени по реда на чл.422, ал.1 във вр. с чл.415
от ГПК искиве.**

Предявена е искова молба от „Изи Финанс“ ЕООД срещу ответника С. В. С. от гр. П.,
за установяване, че вземанията по издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 1125/2022 г.
на НПРС, съществуват.

Предявените искиве са обективно кумулативно съединени, както следва: 1/ иск по
чл.415 от ГПК във вр. чл.124 от ГПК във вр. с чл. 79, ал.1 от ЗЗД за сумата от 700,00 лв.
главница; 2/ иск по чл.415 от ГПК във вр. чл.124 от ГПК във вр. с чл. 86 от ЗЗД за сумата от
80,85 лв. договорна лихва за периода от 08.11.2019 г.до 06.05.2020г.; 3/ иск по чл.415 от ГПК
във вр. чл.124 от ГПК във вр. с чл. 86 от ЗЗД за сумата от 153,61 лв. лихва за забава за
периода от датата 15.07.2020 г. до 12.09.2022 г., и законна лихва върху главницата от
подаване на заявлението до изплащане на сумата.

Ищецът сочи, че по силата на договор за кредит от разстояние № *** г. ищецът като
кредитор е предоставил на ответника сумата от 700 лв. Съгласно посоченото в договора,
ответникът е следвало да изплати предоставения му кредит, съгласно погасителни вноски,
указани по размер и брой в договора. Погасителните вноски представлявали плащане на
главницата, ведно с договорната лихва по кредита.

Ищецът сочи, че ответникът не е извършвал плащания, с които да върне изцяло или

отчасти предоставения му кредит.

Съгласно договора, ответникът дължи на ищеца сумата от 700,00 лв.- главница; 80,85 лв. договорна лихва за периода от 08.11.2019 г.до 06.05.2020г.; 153,61 лв. лихва за забава за периода от датата 15.07.2020 г. до 12.09.2022 г.

Предвид на горното, ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае спрямо ответника, че вземанията му по издадената заповед по ч.гр.д. № 1125/2022г. на НПРС срещу ответника за сумите: 700,00 лв.- главница; 80,85 лв. договорна лихва за периода от 08.11.2019 г.до 06.05.2020г.; 153,61 лв. лихва за забава за периода от датата 15.07.2020 г. до 12.09.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 07.11.2022 г., съществуват.

Ищецът претендира разноски.

Ответникът се представлява от особен представител, който е представил писмен отговор по исковете. Особеният представител оспорва основателността на предявените искове. Сочи, че не е доказано твърдението за сключен между страните договор. Позицията се на нарушения на чл. 10 ЗПК, както и че сключения договор е на шрифт по – малък от 12 кегела. Оспорва действителността на сключения договор поради липса на подпис на страните, съгл. чл. 11, ал.1 ЗПК. Оспорва сключването на договора чрез електронна платформа, съгл. чл. 6 ЗПФУР.

Представителят на ответника сочи, че от представените от ищеца документи, вкл.на технически носител не може да се установи, че са подписани по надлежния ред от ответника, както и от законен представител на ищеца.

Особеният представител на ответника моли да се отхвърлят предявените искове изцяло.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По приложеното ч. гр. д. № 1125/2022 г. на НПРС, по което е издадена Заповед за изпълнение № 522/10.11.2022 г. срещу ответницата за сумите от 700 лв.- главница; 80,85 лв. договорна лихва за периода от 08.11.2019 г.до 06.05.2020г.; 153,61 лв. лихва за забава за периода от датата 15.07.2020 г. до 12.09.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 07.11.2022 г., съществуват.

Присъдени са и разноски в размер на 25 лв. за ДТ и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Издадената заповед за изпълнение не е била връчена на длъжника, а било залепено уведомление по чл. 47, ал. 5 ГПК, като съдебните книжа са останали неполучени. Поради това и на основание чл. 414 ГПК, в резултат на което заявителят е предявил настоящите искиове на основание чл. 415, ал. 3 вр. ал. 1, т. 2 от ГПК за установяване съществуването на вземанията по заповедта за изпълнение.

От представените по настоящето дело доказателства се установява, че ответника по делото е сключил в електронна форма Договор за предоставяне на кредит № *** г., сключен, чрез средствата за комуникация от разстояние, съобразно законовите изисквания на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР), като е предоставил информация на потребителя, съгласно чл. 8 ЗПФУР, както и е получил съгласието на потребителя за сключване на договора, предаването на уговорената сума на ответника, уговорения падеж на договора, уговорките за заплащане на възнаградителна лихва, настъпването на изискуемостта на претенциите, както и да установи вземанията си по размер.

С договора за кредит, страните са уговорили помежду си предоставянето от кредитора „Изи финанс“ ЕООД на кредитополучателя С. В. С., на кредит в размер на сумата от 700 лв., при посочените в договора условия за нейното изплащане. Съгласно договора срокът за погасяване на кредита е 180 дни, при фиксиран ГЛП – 40,15% и ГПР от 48,3 %.

Съгласно договора в чл. 3, е предвидено кредитополучателят да предостави на кредитора в срок от 5 дни, от датата на сключване на договора едно от посочените в него обезпечения. Като такива са посочени банкова гаранция (т.1) или поръчителство от две физически лица (т.2), отговарящи на посочените в договора условия.

Съгласно посоченото в чл. 3, ал.2 от договора, в случай на евентуално неизпълнение на посоченото задължение за обезпечение, кредитополучателят дължи на кредитора сумата от 335,64 лв.

В чл. 4 от договора е посочен погасителния план за изплащане на предоставения кредит, като същия включва както сумите, дължими при условие, че се предостави исканото обезпечение, така и в т. 2 на ал. 3 са посочени сумите, дължими при непредставяне на обезпечение.

Общия размер на всички дължими суми при представяне на обезпечение са 780,85 лв., докато при непредставяне на обезпечение, т.е с включена неустойка, те са 1116,49 лв.

Съгласно представените от ищеца доказателства на л. 16, се установява, че на 08.11.2019 г. ответникът е бил одобрен за сключване на искания договор за кредит, и на същата дата е извършен превод по посочената от ответника банкова сметка в размер на предоставения заем от 700 лв., чийто срок за изплащане е 180 дни.

По делото е приложено платежно нареждане от кредитора през пощенска банка за извършване на паричен превод на сума от 700 лв. по посочената от кредитополучателя банкова сметка.

Ищецът твърди, че ответникът не е изплатил нито една от погасителните вноски по договора за кредит.

От името на ответника не са представени доказателства за извършени от него плащания по договора за кредит.

Съдът намира, че преди да прецени дали поради неизпълнение на договорните задължения от страна на ответника, претендираните от ищеца суми се дължат, така както са присъдени по заповедта за изпълнение, то следва да се извърши преценка дали договорът за потребителски кредит отговаря на изискванията на Закона за потребителския кредит (ЗПК), както и на разпоредбите на Закона за защита на потребителите (ЗЗП), приложими съгл. чл. 24 ЗПК.

Въз основа на описаните факти, относно действителността на сключения между страните договор за кредит, съдът приема, че същия отговаря на критериите на чл. 9 ЗПК, като от своя страна ищецът притежава качествата на кредитор по смисъла на чл. 9, ал.4 ЗПК, който е сключил договора с физическо лице, което по см.на §13, т. 1 от ДР към ЗЗП е потребител.

Спорно по делото е сключен ли е между страните договор за кредит и валидно ли е сключен договорът за кредит.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние.

Разпоредбата на чл. 18, ал. 2 ЗПФУР предвижда, че за доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно този закон, се прилага чл. 293 ТЗ, а за електронните изявления – Законът за електронния документ и електронния подпис. В настоящия случай се твърди, че кореспонденцията между кредитодателя и кредитополучателя е била изцяло електронна.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронния подпис, електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизвеждано.

Електронното изявление е представено в цифрова форма словесно изявление, което може да съдържа и несловесна информация, съгласно чл. 2, ал. 1 и 2 ЗЕДЕП. Същото може да бъде възпроизведено и върху хартиен носител, което не променя характеристиките му. Съгласно чл. 184, ал. 1, изр. 1 ГПК, то се представя по делото именно върху такъв носител, като препис, заверен от страната.

В настоящия случай по делото е представено на хартиен носител проведената с ответника електронна кореспонденция, съгласно която, на 08.11.2019 г. в 11,25ч. ответникът

е уведомен за съдържанието на проектодоговора, приложимите общи условия, както и за реда по който следва да потвърди сключването на договора. В 11,55 ч., след постъпил отговор от ответника, съгласно приложеното електронно съобщение, същия е уведомен за извършената транзакция в размер на 700 лв. от това съдът приема, че ответникът е извършил необходимото **потвърждение на условията по договора** с описаните в него и в исковата молба параметри.

Съгласно чл. 9 ЗЕДЕП електронното изявление е изпратено с постъпването му в информационна система, която не е под контрола на автора.

Съдът приема, че такова известие е изпратено от ответника и същия се е съгласил и е сключил договора за кредит за сумата от 700 лв., която е получил и по банковата си сметка. Параметрите на договора за кредит са индивидуализирани в самия договор, който е сключен с неквалифициран електронен подпис - отразените индивидуализиращи данни на ответника. Съгласно чл. 6 от ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. Тази формулировка за договора за предоставяне на финансови услуги от разстояние е в пълна сила и по отношение на договора за кредит и от нейното съдържание се установява, че не се изисква подписването на договора с усъвършенстван или квалифициран електронен подпис, поради което и съдът приема, че е налице действителен договор за кредит.

Поради изложеното, съдът намира, че искането на особения представител на ответника по чл. 193 ГПК за оспорване истинността на представения договор за кредит, поради което на основание чл. 194 ГПК оспорването следва да се признае за недоказано.

С оглед изложеното съдът приема, че между страните е сключен Договор за кредит № *** г., с посочените в него параметри.

Сключеният договор съответства на изискванията на чл. 11, ал.1, т. 9, предвид посоченото в договора за лихвен процент от 40,15 %. Посочен е съгл. чл. 11, ал.1, т. 10 ЗПК, годишния процент на разходите (ГПР) по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит – 48,30 % (ГПР) и обща дължима сума при представяне на обезпечение е посочена в размер на 780,85 лв., а при непредставяне на обезпечение в размер на 1116,49 лв. В чл. 4 от договора е посочен и погасителния план приложим в зависимост дали е дадено или не обезпечението по чл. 3 от него, с което е спазен чл. 11, ал.1, т. 11 ЗПК.

Съдът констатира, че в договора не са посочени задължително изискуемите, съгласно чл. 11, ал.1, т. 9а, методиката за изчисляване на референтния лихвен процент съгласно чл. 33а ЗПК.

Съгласно чл. 3 от договора, кредитополучателят се задължава в 5- дневен срок от

усвояването на кредита да предостави едно от посочените две обезпечения, поръчители или банкова гаранция. Посочено е в чл. 4, че при неизпълнение на посоченото в чл. 3 условие, същия дължи неустойка в размер на 335,64 лв.

Начислената в погасителния план по чл. 4 от договора неустойка формира общ размер на задълженията по договора в размер на 1116,49 лв.

От посочената в чл. 3 от договора формулировка, съдът приема, че кредиторът е сключил представения договор при задължителното изискване от негова страна на представяне на обезпечение, което кредитополучателят следва да му представи в 5 дневен срок от сключване на договора.

Съгласно договора, годишния процент на разходите е 48,30%. Посочен е фиксиран лихвен процент от 40,15 % (ГЛП). Посочена е общата сума на дължимите по договора парични суми в размер на 780,85 лв., в случай на предоставено обезпечение.

Разпоредбата на §1 от ДР на ЗПК сочи, че „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. В този смисъл, макар да е предвидена като неустойка в договора при неизпълнение, сумата по чл. 3, ал.2 не е включена в посочения от кредитора ГПР.

Съгласно §1, т. 2 от ДР ЗПК „обща сума, дължима от потребителя“ е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя, а „общ размер на кредита“ е максималният размер (лимит) или общата сума, предоставяна по договора за кредит. В т. 4 и 5 от ДР ЗПК, са посочени съдържанието на понятията „Лихвен процент по кредита“ и „Фиксиран лихвен процент по кредита“, като последният е лихвеният процент, предвиден в клауза на договора за кредит, по силата на която кредиторът и потребителят уговарят един постоянен лихвен процент за целия срок на договора за кредит.

Посоченото в договора, че годишния процент на разходите (ГПР) по договора е 48,30%., не съответства на действителното положение. Това на първо място показва несъответствие на посоченото в договора относно ГЛП и ГПР, поради което представлява несъответствие на изискуемите по чл. 11, ал.1, т. 9 и 10 данни.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите (ГПР) не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Съгласно ПМС № 426 на МС от 18.12.2014 г., в сила от 01.01.2015 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения е определен годишния размер на законната лихва за просрочени парични задължения в размер на

основния лихвен процент на Българската народна банка в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процентни пункта. Предвид на това, че ОЛП на БНБ към момента на сключване на договора е бил 0, 00 % и до настоящия момент е в същия процент, то нормата на чл. 19, ал.4 от ЗПК означава, че ГПР не може да е повече от 50%.

При начисляване на сумата за неустойка, която съгласно договора е в размер на 335,64 лв. и води до общо изплатено по кредита: 1116,49 лева, което води до оскъпяване на кредита и надвишаване на допустимите параметри на ГПР, над 50%.

Така посочения ГПР, включващ и сумата за неустойка значително надвишава допустимите, съгл. чл. 19, ал.4 ЗПК стойности от 50%, поради което същата е нищожна съгл. чл. 19, ал. 5 ЗПК.

Това надвишаване на тези разходи е било предвидено от самия кредитор и е в негова полза, а самото увеличение на ГПР нарушава правата на потребителя, като води до значително неравенство на престациите по договора за заем. Посочването в договора за заем на по-нисък от действителния ГПР, привидно в рамките на допустимия от закона размер, представлява невярна и следователно измамна информация относно общите разходи по заема, и е проява на нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО /Директива за нелоялните търговски практики/, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравнопоставна по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост.

В резултат на цялостната проверка на сключения между страните договор, съдът прави извод, че посоченото в чл. 2, ал.1, т. 5 от договора, относно ГПР от 48,30 % не съответства на действителния размер, което е нарушение на чл. 11, ал.1, т. 10 ЗПК.

В резултат на горното, съдът приема, че на основание чл. 22, ал.1 ЗПК, поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал.1, т. 7, 9, 9а и т. 10 ЗПК, сключеният между страните по делото Договор за кредит № *** г, е недействителен.

Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Освен, че договорът е недействителен, разпоредбите относно заплащането на неустойката представляват и неравнопоставни клаузи по смисъла на чл. 143, ал.1 и ал. 2 ЗЗПотр., приложими съгласно чл. 24 ЗПК.

Посочената в чл. 3 от договора неустойка има характеристиките на неравнопоставна клауза съгл. чл. 143, ал. 2, т. 3, 5 и т. 19 от ЗЗП, като поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля; задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да

заплати необосновано високо обезщетение или неустойка и не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора.

Разпоредбата на чл. 143 от ЗЗП дава легално определение на понятието „неравноправна клауза“ в договор, сключен с потребителя и това е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. Според чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, неравноправните клаузи в договорите са нищожни. Тези нормативни разрешения са дадени и в Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която е транспонирана с нов чл. 13а, т. 9 от ДР на ЗЗП /ДВ бр. 64/ 2007 г./. Според чл. 3 от Директивата неравноправни клаузи са договорни клаузи, които не са индивидуално договорени и които въпреки изискванията за добросъвестност създават в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора.

Вменяването на задължение за неустойка за подобно условие представлява неравноправна клауза, т.к. преценката за наличното финансово състояние на кредитополучателя е изцяло в тежест на кредитора, преди сключването на договора, а не след това и при това след неговото сключване, поради което той не може да поставя други условия и тежести. Това изключва възможността за задължаване на кредитополучателя да заплаща неустойка за неизпълнение на условие за обезпечение, след като заема е бил вече предоставен.

Съдът намира, че посочената неустойка обслужва кредитора, който към момента на сключване на договора поставя с него условие, което има значение за кредитната платежоспособност на кредитополучателя и е условие за сключване на самия договор. Така посоченото условие за предоставяне на обезпечение, респ. неустойка, утежнява положението на кредитополучателя, като го задължава с изплащането на сума, посочена в погасителния план по чл. 4 от договора, което няма пряко отношение към отпускането на кредита, а към неговото обезпечаване.

В случая чрез неустойката се обезпечава изпълнението на едно акцесорно задължение на кредитополучателя, а не на основното му задължение да върне предоставената му от кредитора сума и не служи за обезщетяване на вредите от неизпълнението му. След изтичане на предвидения в клаузата 5-дневен срок, неустойката става дължима и започва да се изплаща от кредитополучателя въпреки, че към този момент не са настъпили вреди за заемотателя и няма яснота дали въобще ще настъпят за да бъдат обезщетени. С това, уговорената неустойка води до оскъпяване на предоставения кредит и реално длъжникът се задължава да връща допълнителна сума над допустимия съгл. чл. 19, ал. 4 от ЗПК лимит за ГПР, а самата неустойка излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, поради което накърнява добрите нрави и следователно е нищожна съгл. чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД. В този смисъл Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по т.д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСТК.

Съдът намира, че така посочената в чл. 3 от договора неустойка е неравноправна клауза по смисъла на чл. 143, ал.1 ЗЗПотр.

В обобщение на горното и по аргумент на по – силното основание по чл. 22 ЗПК, съдът приема, че договорът е недействителен и поради това и на основание чл. 23 ЗПК, кредитополучателят по него дължи само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

По делото от името на ищеца е представено доказателство за изпълнение от страна на кредитора на задължението по чл. 2 от Договора за кредит, за предаване на договорена сума от 700лв. Това се потвърждава от приложеното на л. 27 платежно нареждане от кредитора през Пощенска банка за извършване на паричен превод на сума от 700 лв. по посочената от кредитополучателя банкова сметка. Потвърждение за извършения превод по сметка, чийто титуляр е ответника С. В. С. е и писмото от „Пощенска банка“, л. 87-89 от делото, която била открита на 26.09.2019 г. и е закрыта на 31.10.2022 г.

Горното доказва, че ищецът е изпълнил своето задължение за предоставяне на ответника на сумата от 700 лв.

Ответникът по делото не е представил доказателства за извършени от него погасителни плащания по договора за кредит.

Договорът за кредит е бил сключен за срок от 180 дни, поради което и крайният му срок е до 06.05.2020 г. и към датата на предявяване на искането по заповедното производство същия е бил падежиран, а вземанията по него изискуеми.

Относно иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 79 от ЗЗД за сумата от 700 лв.

Предвид на приетото от съда изпълнение от страна на ищеца на задължението за предоставяне на ответника на сумата от 700 лв., съгласно договора от една страна и от друга неизпълнението на задълженията на ответника по същия договор за връщане на посочената сума, както и това, че на основание по чл. 22 ЗПК договорът е недействителен, то на основание чл. 23 ЗПК, кредитополучателят по него дължи само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Предвид на горното, съдът приема, че искът на ищеца за установяване на съществуването на вземането му за сумата от 700 лв. е основателен и доказан и следва да се уважи, като се признае спрямо ответника, че вземането на ищеца за посочената сума, за което е издадена Заповед за изпълнение № 522/10.11.2022 г., съществува.

По иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД за сумата от 80,85 лв. договорна лихва за периода от 08.11.2019 г. до 06.05.2020г.

Съдът, след като е приел, че Договор за предоставяне на кредит № *** г., е недействителен, то на основание чл. 23 ЗПК, ответникът като потребител следва да връща

само чистата стойност на кредита, но не и исканата договорна лихва по кредита.

От горното следва, че ответникът не дължи претендираната сума от 80,85 лв. договорна лихва за периода от 08.11.2019 г. до 06.05.2020 г. и искът за нея следва да се отхвърли.

По иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД за сумата от 153,61 лв. лихва за забава за периода от датата 15.07.2020 г. до 12.09.2022 г.

Поради това, че Договор за предоставяне на кредит № *** г., е недействителен, то на основание чл. 23 ЗПК, ответникът като потребител следва да връща само чистата стойност на кредита, но не и исканата лихва за забава по кредита.

От горното следва, че ответникът не дължи претендираната сума от 153,61 лв. лихва за забава за периода от датата 15.07.2020 г. до 12.09.2022 г. и искът за нея следва да се отхвърли.

Относно разноските по чл. 81 от ГПК:

Относно разноските в исковото производство.

Ищецът претендира направените по настоящето дело разноски, както и тези по заповедното производство.

По исковото производство ищецът е заплатил дължимите разноски в общ размер на 450 лв., от които 50 лв. за държавна такса, и 400 лв. за възнаграждение за особен представител на ответника.

Отделно ищецът претендира възнаграждение за юрисконсулт в размер на 300 лв.

Ищецът е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, съгласно който претендираните по исковото производство разноски са в размер на 775 лв., което включва 75 лв. за ДТ, 300 лв. за юрисконсулт и 400 лв. за особен представител на ответника.

Ответникът не е направил разноски по делото.

Допълнително дължими разноски за държавна такса на основание чл. 77 ГПК.

Съдът съобрази, че ищецът е заплатил за предявените от него общо три кумулативни иска държавна такса от 50 лв.

Съгласно чл. 72, ал. 2 от ГПК, за предявените с една молба искове в защита на различни интереси минималната такса се събира от всички интереси. Всяка от присъдените по заповедта суми е предмет на различен правен интерес и с това на самостоятелен установителен иск. За всеки един от исковете на основание чл. 69, ал.1, т.1 от ГПК и чл.1 от ТДТССГПК се дължи държавна такса в размер на 4% от цената на иска, но по – малко от 50 лв. От общия размер на ДТ по тези искове се приспада, съгл. чл. 415, ал.1 от ГПК платената по заповедното производство ДТ и се донася само разликата.

Присъдените по заповедта за изпълнение суми са за общо 3 бр. интереси и за всеки от установителните искиове, се дължат ДТ от по 50 лв. или такава в общ размер на 150,00 лв., от който се приспада платеното по заповедното производство в размер на 25 лв. и по исковото производство следва да се доплати разликата в размер на 125 лв. Като е платил само сумата от 50 лв., ищецът не е платил дължимата ДТ в пълен размер и остава задължен със сумата от още 75 лв.

Така дължимата на съда сума следва да се разпредели между ищеца и ответника, съразмерно на уважената част от иска.

Дължимата на основание чл. 77 ГПК допълнителна държавна такса е в размер на 75 лв., и същата следва да се разпредели между страните по следния начин: ищецът следва да плати от дължимата допълнителна ДТ от 75 лв., **съразмерно на отхвърлената част** от вземанията му, която е от 234,46 лв., представляваща разлика между предявените в общ размер 934,46 лв. и уважените 700лв.

Тази допълнителна държавна такса, дължима от ищеца е в размер на 18,82 лв. Тази сума от 18,82 лв. той следва да плати на съда, тъй като не е била платена първоначално дължимата в пълен размер и ако той беше я платил, съгл. чл. 76 ГПК, тази част щеше да бъде отхвърлена на основание чл. 78, ал.1 ГПК и щеше остане за негова сметка.

Ответникът следва да плати от дължимата допълнителна ДТ, такава в размер съразмерен на уважената част от исковите (за сумата от 700лв.), на основание чл. 78, ал.1 ГПК. Тази част е в размер на 56,18 лв.

В този смисъл и за несъбраните от съда при подаване на исковата молба суми за държавна такса и на основание чл. 77 ГПК, всяка от страните дължи на РС Нови пазар следните суми: ищецът дължи допълнително за държавна такса сумата от 18,82 лв., а ответникът сумата от 56,18 лв.

Относно разноските по чл. 78, ал.1 ГПК.

Претенциите на ищеца за разноски са частично основателни, пропорционално на уважената част от исковите претенции, съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.1 от ГПК.

От предявените искиове в общ размер на 934,46 лв., уважени са тези в общ размер на 700 лв.

Пропорционално на уважените от съда искиове и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца за действително на направени в исковото производство разноски от 450 лв. сумата от 337,82 лв., като за разликата над този размер до поисканите 450 лв. следва да се отхвърли.

В списъка за разноски ищецът е посочил, че претендира за държавна такса сумата от 75 лв., но в действителност платената от него е в размер на 50 лв., съгласно платежно нареждане от 22.06.2023 г., л. 1 от делото. Друго плащане за държавна такса не е извършвано по делото.

Относно разноските по чл. 78, ал. 8 ГПК.

Ищецът е предявил искане за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт за защита в исковото производство в размер на 300 лв.

Съгласно нормата на чл. 78, ал.8 ГПК, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Съдът съобрази, че съгласно чл. 25, ал.1 НЗПП възнаграждението за защита по дела с определен материален интерес е от 100 до 360 лв. В ал. 2 е посочено, че за защита по дела с материален интерес над 10 000 лв. възнаграждението може да бъде увеличено с до 50 на сто от максимално предвидения размер по ал. 1. Разглеждания в настоящето производство и защитаван от ищеца материален интерес е под 10000лв., поради което ал. 2 е неприложима.

С посочената разпоредба, законодателят е предоставил на съда правото да определи размерът на дължимото възнаграждение за процесуалното представителство, в случаите когато искът е уважен в полза на юридически лица. Дължимото възнаграждение се определя по справедливост и според защитаваната цел.

Съдът намира, че на ищеца за водене на делото, предвид на участието на юрисконсулта по делото, следва да се определи възнаграждение в размер на минималното от 100 лв.

Така определеното възнаграждение следва да бъде уважено пропорционално на уважената част от иска или в размер на 74,91 лв.

Относно разноските в заповедното производство.

Съгласно задължителната съдебна практика - т.12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк.дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът по исковото производство следва да се произнесе и по искането за разноси, направени по заповедното производство.

Съгласно издадената Заповед за изпълнение № 522/10.11.2022 г., са присъдени разноси за ДТ от 25 лв. и за юрисконсултско възнаграждение от 50 лв., общо в размер на 75 лв.

Съразмерно уважените иски от направените по заповедното дело разноси, следва да се присъдят такива в общ размер на 56,18 лв., от които за държавна такса от 18,73 лв. и да се отхвърли за разликата до платените 25лв., а за юрисконсултско възнаграждение следва да се присъдят само 37,45 лв. и да се отхвърли за разликата на платените 50 лв.

На основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

Признава на основание чл. 194 ГПК, направеното от особения представител на С. В. С. с ЕГН ***** от гр. П., общ. К., обл. Ш., ул. ***, адв. Д. И. от АК Ш., оспорване на истинността на Договор за предоставяне на кредит № ***Г., за недоказано.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.415, ал.1 от ГПК вр.чл.124 от ГПК вр. 79, ал.1 от ЗЗД, спрямо С. В. С. с ЕГН ***** от гр. П., общ. К., обл. Ш., ул. ***, че вземането на „Изи Финанс“ ЕООД с ЕИК 201196810, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к „Иван Вазов“ ул. „Балша“ № 17, ап. 1, представлявано от Б.И.Н., управител, че вземането на ищеца за сумата от 700 лв. (седемстотин лева) представляваща непогасена главница по Договор за предоставяне на кредит № ***Г., ведно със законна лихва върху главницата от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 07.11.2022 г. до изплащане на сумата, **СЪЩЕСТВУВА** и е присъдено по Заповед за изпълнение № 522/10.11.2022 г.

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД на „Изи Финанс“ ЕООД с ЕИК 201196810, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к „Иван Вазов“ ул. „Балша“ № 17, ап. 1, представлявано от Б.И.Н. **срещу** С. В. С. с ЕГН ***** от гр. П., общ. К., обл. Ш., ул. ***, **за признаване съществуването на** вземането за сумата от сумата от 80,85 лв. (осемдесет лева осемдесет и пет ст.), договорна лихва за периода от 08.11.2019 г.до 06.05.2020, присъдена по Заповед за изпълнение № 522/10.11.2022 г.

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД на „Изи Финанс“ ЕООД с ЕИК 201196810, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к „Иван Вазов“ ул. „Балша“ № 17, ап. 1, представлявано от Б.И.Н. **срещу** С. В. С. с ЕГН ***** от гр. П., общ. К., обл. Ш., ул. ***, **за признаване съществуването на вземането** за сумата от 153,61 лв. (сто петдесет и три лева шестдесет и една ст.) лихва за забава за периода от датата 15.07.2020 г. до 12.09.2022 г., присъдена по Заповед за изпълнение № 348/02.08.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 77 ГПК и чл. 78, ал.1 ГПК, „Изи Финанс“ ЕООД с ЕИК 201196810, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к „Иван Вазов“ ул. „Балша“ № 17, ап. 1, представлявано от Б.И.Н., **ДА ЗАПЛАТИ** на Районен съд Нови пазар, допълнителна държавна такса в размер на 18,82 лв. (осемнадесет лева осемдесет и две ст.) по сметка BG25UNCR***; BIC: UNCRBGSF в УниКредит Булбанк, като представи по делото доказателство за извършеното плащане, както и 5 лв. (пет лева) в случай на

служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА на основание чл. 77 ГПК и чл. 78, ал.1 ГПК, С. В. С. с ЕГН ***** от гр. П., общ. К., обл. Ш., ул. ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на Районен съд Нови пазар, допълнителна държавна такса в размер на 56,18 лв. (петдесет и шест лева осемнадесет ст.) по сметка BG25UNCR***; BIC: UNCRBGSF в УниКредит Булбанк, като представи по делото доказателство за извършеното плащане, както и 5 лв. (пет лева) в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, С. В. С. с ЕГН ***** от гр. П., общ. К., обл. Ш., ул. ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Изи Финанс“ ЕООД с ЕИК 201196810, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к „Иван Вазов“ ул. „ Балша“ № 17, ап. 1, представлявано от Б.И.Н., направените по делото разноси, от които за държавна такса в размер на 337,82лв. (триста тридесет и седем лева осемдесет и две ст.), като отхвърля искането за разликата до поисканите 450 лв., и за юрисконсулско възнаграждение в размер на 74,91 лв. (седемдесет и четири лева деветдесет и една ст.), като отхвърля искането за разликата до поисканите 300 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 от ГПК вр. т.12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк.дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, С. В. С. с ЕГН ***** от гр. П., общ. К., обл. Ш., ул. ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Изи Финанс“ ЕООД с ЕИК 201196810, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к „Иван Вазов“ ул. „ Балша“ № 17, ап. 1, представлявано от Б.И.Н., сумата от 18,73 лв. (осемнадесет лева седемдесет и три ст.), като отхвърля искането за разликата до платените 25лв., и за юрисконсултско възнаграждение сумата от 37,45 лв. (тридесет и седем лева четиридесет и пет ст.), като отхвърля искането за разликата до платените 50 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Ш. в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 7, ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по ч.гр.д. № 1125/2022 г. на НПРС.

Съдия при Районен съд – Нови Пазар: _____